II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 26. februar 1997

om Italiens påtænkte støtte til Mini Acciaieria Odolese som led i lukningen af den private italienske jern- og stålsektor

(Kun den italienske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(97/332/EKSF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab,

under henvisning til Kommissionens beslutning nr. 2496/96/EKSF af 18. december 1996 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien [1], særlig artikel 4,

efter at have opfordret andre interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger [2], og efter at have taget disse i betragtning, og

ud fra følgende betragtninger:

I

Ved skrivelse af 15. december 1995 underrettede Kommissionen de italienske myndigheder om, at den havde besluttet at indlede proceduren i henhold til artikel 6, stk. 4, i Kommissionens dengang gældende beslutning nr. 3855/91/EKSF, vedrørende den støtte, der var påtænkt som led i programmet for lukning af den private italienske jern- og stålindustri, bl.a. til fordel for Mini Acciaieria Odolese (herefter benævnt MAO).

I Kommissionens beslutning fra december 1994, hvori den godkendte den støtte, der omhandles i den italienske lov af 3. august 1994, nr. 481 (herefter benævnt »lov nr. 481/94«) om lukning af den private italienske jern- og stålsektor, konstaterede den, at loven var i overensstemmelse med beslutning nr. 3855/91/EKSF, særlig bestemmelserne i artikel 4, og pålagde de italienske myndigheder på forhånd at anmelde hvert enkelt tilfælde af anvendelse af den pågældende lov. Ifølge samme beslutning skulle virksomhederne for at kunne modtage støtte til lukning have været i drift i gennemsnitlig ét skifte om dagen, eller mindst 8 timer om dagen i fem dage om ugen i hele 1993 og indtil februar 1994, da lovdekret nr. 396/94 blev anmeldt til Kommissionen, der siden blev ophøjet til lov nr. 481/94.

På baggrund af de oplysninger, Kommissionen er i besiddelse af, fremgik det, at virksomheden MAO, omend den opfyldte de øvrige betingelser i artikel 4 i reglerne for støtte til jern- og stålindustrien, der omfatter støtte til lukning, ikke var i regelmæssig drift på det tidspunkt, den blev lukket.

Kommissionen fandt det dog meget vanskeligt at fastslå, om den pågældende støtte var forenelig med fællesmarkedet. Derfor blev det besluttet at indlede proceduren i artikel 6, stk. 4, i beslutning nr. 3855/91/EKSF.

II

Som led i proceduren opfordrede Kommissionen den italienske regering til at fremsætte sine bemærkninger, medens de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter blev underrettet ved offentliggørelsen af beslutningen om procedurens iværksættelse.

[1] EFT nr. L 338 af 28. 12. 1996, s. 42.
[2] EFT nr. C 101 af 3. 4. 1996, s. 4.

Ved to skrivelser af 22. august 1996 fremsatte den tyske regering og Wirtschaftsvereinigung Stahl deres bemærkninger over for Kommissionen, og disse blev videregivet til de italienske myndigheder ved skrivelse af 16. september 1996. Bemærkningerne havde til formål at støtte Kommissionens beslutning om at indlede proceduren.

Som svar på procedurens iværksættelse og på bemærkningerne fra andre parter anførte den italienske regering følgende:

— selv om Kommissionen gentog det afsnit i beslutningen af 12. december 1994, der gav de italienske myndigheder mulighed for at foreslå objektive kriterier for, at de anlæg, der havde haft en produktion på under 25 %-grænsen, alligevel kunne anses for at være berettigede til støtte til lukning, havde den i beslutningen om at indlede proceduren ikke gjort andet end at anse de kriterier, Italien havde foreslået som alternativer til begrebet løbende produktion, som værende ufyldestgørende

— ved at forelægge Kommissionen nævnte kriterier gik de italienske myndigheder ud fra den grundbetragtning, at den ringe eller manglende produktion, nogle virksomheder fremviste i 1993 og i de første måneder af 1994, ikke kunne tilskrives ønsket om at forlade jern- og stålmarkedet, produktionsanlæggenes forældelse eller manglende konkurrenceevne, men snarere ugunstige konjunkturer i forbindelse med finansielle vanskeligheder og en markedskrise

— de sager, der var forelagt Kommissionen, vedrører anlæg, hvis produktionsproblemer ikke har tekniske årsager. I nogle tilfælde er der tale om anlæg, der for nylig er undergået omfattende moderniseringer med henblik på at øge deres effektivitet, og under alle omstændigheder er de alle blevet vedligeholdt regelmæssigt, således at de for ret beskedne udgifter i løbet af kort tid igen kan komme i regelmæssig drift.

III

Som følge af den pågældende virksomheds produktion er den omfattet af bestemmelserne i EKSF-traktaten. I EKSF-traktatens artikel 4, litra c), står der, at tilskud eller anden form for støtte ydet af staterne, i hvilken som helst form dette sker, ophæves og forbydes inden for Fællesskabet som uforeneligt med fællesmarkedet for kul og stål. De eneste eventuelle undtagelser fra det således fastsatte almindelige forbud er udtrykkeligt anført i beslutning nr. 2496/96/EKSF, artikel 2 (støtte til forskning og udvikling), i artikel 3 (støtte til miljøbeskyttelse) og i artikel 4 (støtte til lukning); denne beslutning (herefter benævnt: »reglerne for støtte til jern- og stålindustrien«) trådte i kraft den 1. januar 1997.

Det bør erindres, at undtagelsesbestemmelserne fra det generelle forbud mod støtte til jern- og stålindustrien i EKSF-traktatens artikel 4, litra c), bestemt ikke har til formål at afsvække EF-reglerne om støtte til jern- og stålindustrien, der er berettigede, fordi støtte, der er uforenelig med fællesmarkedet, vil kunne medføre alvorlig konkurrenceforvridning i en fortsat meget følsom erhvervsgren. Det er derfor nødvendigt, at disse EF-regler overholdes strengt, hvilket betyder, at støtte til et jern- og stålværk kun kan tillades, hvis Kommissionen har kunnet befinde, at de i reglerne om støtte til jern- og stålindustrien fastsatte betingelser virkelig er opfyldt.

Kommissionen må imidlertid konstatere, at i det foreliggende tilfælde er alle betingelser opfyldt, herunder den, der vedrører den løbende produktion, og som gav anledning til procedurens iværksættelse.

I den forbindelse skal det erindres, at reglerne for støtte til jern- og stålindustrien ikke — selv om de stiller som betingelse for, at der kan ydes støtte til en virksomhed, at den løbende har fremstillet EKSF-produkter indtil tidspunktet for lukningen — indeholder en klar definition af begrebet regelmæssighed. I beslutningen fra december 1994 havde Kommissionen derfor bestemt, at dette kriterium skulle overholdes, hvis den støttemodtagende virksomhed havde været i drift i gennemsnitlig ét skifte om dagen, dvs. mindst otte timer om dagen, i fem dage om ugen i hele 1993 og indtil den 28. februar 1994, da Kommissionen modtog anmeldelse af lovdekret nr. 396/94, hvis indhold af det italienske parlament er konverteret til lov nr. 481/94. Kommissionen havde endvidere besluttet, at de italienske myndigheder på grundlag af objektive kriterier kunne påvise, at en virksomhed, der ikke opfylder ovennævnte kriterium, regelmæssigt har fremstillet EKSF-jern- og stålvarer. I så tilfælde ville Kommissionen undersøge de særlige omstændigheder ved støtten for at sikre, at kriteriet om løbende produktion overholdes.

Meningen med artikel 4 i reglerne for støtte til jern- og stålindustrien og med Kommissionens beslutning fra december 1994 er ganske klar: der må kun ydes støtte til virksomheder, der er i drift i ordets egentlige betydning, dvs. som har en løbende produktion på jern- og stålmarkedet. Man har derimod ikke i EF-bestemmelserne fundet det nødvendigt eller betimeligt at indrømme en afgivelse fra det almindelige forbud i EKSF-traktatens artikel 4, litra c), når der er tale om lukning af en virksomhed, der ikke har løbende produktion, idet der ikke er virkninger heraf af betydning på markedet. Heraf følger, at de alternative kriterier til det, Kommissionen har fastsat i sin beslutning, vil kunne godtages, såfremt det ved hjælp af disse kan påvises, at virksomhederne har haft en løbende produktion.

Det må imidlertid konstateres, at de fleste af de kriterier, den italienske regering fremfører, ikke egner sig til at bevise, at den pågældende virksomhed har haft en løbende produktion, men snarere, at den var parat til at

indlede en sådan. Artikel 4 i reglerne for støtte til jern- og stålindustrien er udformet på en sådan måde, at den ikke kan fortolkes så bredt, at den blandt de virksomheder, der kan få støtte, kan medtage dem, der, selv om de ikke har løbende produktion, dog ville være i stand til løbende at fremstille EKSF-varer.

Den supplerende dokumentation, som de italienske myndigheder har fremsendt om det pågældende tilfælde, får dog Kommissionen til at drage følgende konklusioner:

— i forhold til den mulige maksimale produktion på 139 000 tons, der bør tages i betragtning for året 1993, andrager udnyttelsesgraden for MAO 22,3 %

— i juli og august 1993 foretog MAO meget store investeringer i sine anlæg (bygning at et nyt afkølingsleje til varmtvalseværket), hvilket medførte en næsten fuldstændig standsning af produktionen i de pågældende to måneder

— i forhold til den gennemsnitlige månedlige produktion alene for året 1993 kan den produktion, som MAO har mistet som følge af installeringen af det nye afkølingsleje, anslås til 5 166 tons (1)

— heraf følger en udnyttelsesgrad på 26 % i forhold til MAO's mulige maksimale produktion.

I betragtning heraf og navnlig af den udnyttelsesgrad, virksomheden ville have kunnet opnå, dersom ovennævnte betydelige indgreb i valseværket ikke havde fundet sted, må Kommissionen med føje anlægge den betragtning, at den pågældende virksomhed havde løbende produktion (i gennemsnit ét skift om dagen i fem dage om ugen) på tidspunktet for lukningen.

IV

På baggrund af ovenstående betragtninger, særlig sidste del af afsnit III, må det sluttes, at den støtte til lukning, som Italien havde påtænkt til fordel for MAO til et beløb af 5 437 mio. lire, kan erklæres som værende forenelig med fællesmarkedet, da de opfylder de i artikel 4 i reglerne for støtte til jern- og stålindustrien fastsatte betingelser. Derfor kan proceduren vedrørende den pågældende støtte erklæres for indstillet —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

De statsstøtteforanstaltninger, Italien som led i lukningen af den private jern- og stålsektor har påtænkt til fordel for Mini Acciaieria Odolese, er forenelige med fællesmarkedet. Ydelsen af denne støtte til et beløb på 5 437 mio. lire godkendes derfor.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til Den Italienske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 26. februar 1997.

På Kommissionens vegne

Karel VAN MIERT

Medlem af Kommissionen

(1) 31 000 tons (årsproduktion)/12 måneder × 2 (juli og august). Indtil 1993 havde virksomheden altid produceret i august måned (august 1992: 7 034 tons; august 1991: 4 500 tons; august 1990: 5 993 tons).